

Kerékpárral a Dráva mentén

Kerékpáros csapattal (Pécsi Túrakerékpáros Klub) minden nyáron nekivágunk a nagyvilágnak. Kerekeztünk már Németországban, Svájcban, Olasz- és Franciaországban, sőt a Caminót is végigtették Spanyolországban.

2010-ben a Dráva melletti kerékpárúton gurultunk a forrástól (San Candido, Dél-Tirol, Olaszország) Ptujig (Szlovénia), majd onnan haza. Odafelé bérelt autóbusszal vitették magunkat, a kerékpárok speciális utánfutón jöttek velünk. Hazafelé nyolc nap alatt több mint 600 kilométert kerékpároztunk. Erről szeretnék most képeket felvillantani.

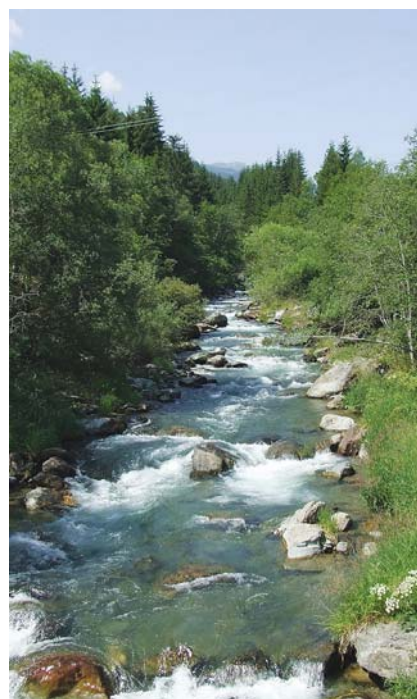
Kezdem azzal, hogy a Dráva forrását nem találtuk meg. A térképeinken nincs feltüntetve a forráshoz vezető út, s a helyszínen sem találtunk oda irányító táblát. Az erdőben, a patak mentén felfelé indulva akartuk elérni, de út nem volt, s a nyakunkba szakadó kiadós zápor lehűtötte forráskereső lelkesedésünket.

Megcsodáltuk San Candido – az osztrákoknak Innichen – templomát, mely Dél-Tirol legjelentősebb román stílusú műemléke. (Dél-Tirol Olaszországhoz csatolása az osztrákok számára ugyanolyan fájó seb, mint nekünk Erdély.) A várost elhagyva csodaszép táborhelyet találtunk; egy virágos rét peremén, hatalmas fenyőfák alatt. Reggel süti a sátram a Nap. A fenyőerdő illatát érzem. De szép az élet! Körülöttünk

tekintélyt parancsoló hegyek, melyeknek lélegzetelállító panorámáját Obervierschach templomától élvezzük igazán.

A Dráva ezen a szakaszon még egy bővizű hegyi patak. A kerékpárút hol a jobb, hol a bal partján fut. Az átkelésre a bringások számára fahidak épültek. Kerékpárosok sokasága gurul velünk egy irányba. Az út mentén segélyhívó telefonok vannak, mint az autópályán. Körben nagy hegyek, zöld alpesi rétek, s benne kis faluk a házak közül kiemelkedő hegyes tornyú, fehér templommal. Idilli látvány.

Ausztriába átérve Sillian az első nagyobb település a Heinfels várkastély lábainál. Abfaltersbach után jön a meglepetés. Még a tavasszal megcsúszott a hegyoldal. A földlavina a Drávába tolta a kerékpárutat, eltorlaszolta a folyót, sőt, a túlpartján haladó főutat is. Az útpályáról és a folyómederből elhordták a földet, kötörmeléklet. A bringásoknak hidat építettek a Dráván, átvezették őket

a főútvonalból masszív betontömbökkel leválasztott kerékpársávra, majd a kritikus helyen túljutva egy újabb hídon vissza a kerékpárútra. A főközlekedési utat szűkítették le az autósok rovására, a biciklisták kedvéért. Ilyen csak Ausztriában vagy Hollandiában történhet.

Lienzbe, Kelet-Tirol fővárosába vasárnap, ebédidőben érkezünk. A hangulatos óváros utcáin egy árva lélek sem jár rajtunk kívül. A strand előtti bicikliparkolóba viszont már egy rollert sem lehetne betolni, úgy tele van.

Az út eddigi szakasza jelentősen lejtett, szinte hajtás nélkül gurultunk. Innichentől Lienzig a 40 kilométeres úton 500 méterrel kerülünk közelebb a Föld középpontjához. Az út további szakasza már alig lejt. A hegyek közül bővizű mellékágak csatlakoznak a Drávához, s lesz a hegyi patakból komoly folyó.

Nikolsdorfnál haladunk át a „Tiroli kapu” völgyszorosán, ami arról nevezetes, hogy a tiroliak itt meg tudták állítani Napóleon félelmetes seregét. Átgurultunk Karintiába. A táj továbbra is gyönyörű. A kerékpárút murvás szakaszai is simák, jól járhatók. Több helyen látunk a kerékpárút mentén önkiszolgáló szervizállomást. Ez tulajdonképpen egy fatábla (néha kis tető alatt), rajta kampókon sorakoznak a kerékpárjavításhoz szükséges alapvető szerszámok, csavarkulcsok. Azért nincs minden a becsületre bízva, a szerszámok egy-egy másfél-kétméteres bowdennel, vagy lánccal a táblához vannak kötve. Használni lehet, de zsebre tenni nem!

A kiszélesedő folyóvölgyben Spittalba érkezünk. A „kötelező”

Aki szeretne a Pécsi Túrakerékpáros Klub programjairól többet megtudni kattintson ide:
www.ptkk.blogspot.com
www.ptkk.baranya.com

Porcia palotánál jobban értékeljük árnyas, szökőkutas parkját. Igen melegen süt a nap. Lehet, hogy ezért érezték itt jól magukat az olaszok is? Néhányan befizetünk egy retürt a Goldeckseilbahnra, hogy ne mindig csak alulról nézzük a hegyeket. Fenn, a csúcskeresztől (Goldeck, 2142 m), gyönyörű a körpanoráma, de vészesen közeleg egy fekete felhő. Iparkodunk vissza a felvonóhoz. A kaland ezután következik. Talán egyharmadát tehetjük meg a pályának, amikor elér a vihar. Egy villám, nagy csattanás, a kabin megáll. Nem kellemes érzés a viharos szélben, az ég és föld között lebegő kabinban várni, hogy vajon mikor és hogyan szabadulunk ki. Egy jó fél óráig tartó lengedezés után megindul a kötél, és leérünk. (Az utasok közül többen megrohamozták a toalettet.) Az esőfelhők odébbálltak, kellemes, bár hűvös hátszéllel tekerünk a csapat után.

A sűrűsödő települések nagyobb város közeledtét jelzik. Villach óvárosa egy árvízbiztos teraszon épült. A folyó helyett a tűz meg a földrengés tette tönkre többször történelme során. A Szt. Jakab-plébániatemplom 94 m magas tornyába 239 lépcsőfokon lehet feljutni, de a látvány, a város és a környező hegyek fenséges panorámája megéri.

A Dráva Villach alatt már közel sem olyan izgalmas, mint Tiroiban. Völgye ellaposodik, kiszélesedik, a folyóból víztározók sorozata lesz, a nagy hegyek már csak a távolban látszanak. Teszünk egy kis kitérőt, s egy jót fürdünk Veldennél a Wörtötóban. Maria Elend kegytemplomának fából faragott, gótikus oltára az egyik legszebb Karintiában. Seidendorf után, a St. Luzia-kápol-

nánál nemrég egy több mint 100 méter hosszú függőhidat építettek a kerékpárosoknak egy mély szurdok fölött. Különlegesség, de furcsa érzés átmenni rajta.

Lavamünd az utolsó osztrák város a határ előtt. Kivételesen a kempinget szállja meg a csapat. Eddig majdnem mindig „vadastunk”, de itt nem találtunk erre megfelelő helyet. Én, mint a csapat legöregebbje, egy kis szállodában bérelek szobát. Elhelyezkedés, zuhanyozás után lemelegyek egy krigli sörre. Jó hatvanas hölgy a pincér, pultos, recepciós egy személyben. A sör mellé az újságot is hozza. Megköszönöm, de mondom, hogy sajnos szemüveg nélkül nem látom, az meg fenn maradt a szobában. Erre odaadja az övét, próbáljam meg, hátha jó. Jó! A reggelihez már a szemüveggel együtt volt odakészítve a friss újság. Ez a búcsú a „gemütlich” Ausztriától.

Szlovéniába átérve Dravogradig tart az elkülönített kerékpárút (a határtól 3,5 km). Onnan tovább kisforgalmú közútra terelnek, ami a Dráva jobb partját követi, de a domboldalakon fel-le. Egy idő után fásasztó a hullámvasút, főleg, ha az országút ott megy a Dráva túlsópartján, teljesen sík területen. Trbonjenél át is kelünk a bal partra, s a közúton hala-

dunk tovább. A Dráva ezen a szakaszon már sokkal jobban hasonlít az itthon megszokott formájához.

Mariborban sétálunk a belvárosban, benézünk a Dómba, mely a szegedi névrokonához hasonlít, friss zöltséget, gyümölcsöt veszünk a piacra. Azután jön a kérdés: merre tovább? A jelzett Dráva kerékpárút Mariborig tart. Innen hazáig már országúton kell kerekeznünk. Olyan útvonalat keresni, mely nem nagyon forgalmas, de nem is csinál nagy kerülőket, nem egyszerű.

Ptuj az utolsó Dráva-parti város utunkon. A nagy, folyóparti parkban pihenünk a fák alatt. Egészen addig, míg meg nem jelenik egy furcsa járgány. Egy háromkerékű fekvőbringa, könnyű utánfutóval. Maribori fiatalember hajtja, ő is Magyarországra tart.

Utolsó éjszakánkra Varasd egyik parkjában verjük fel sátrainkat (a helybeliek biztatására), a termálfürdő mellett. Bemegyünk esti fürdésre, de nem fogadják el az eurót a pénztárnál. Keresnünk kell egy bankot kunát váltani. A jó erőben lévő, gyorslábú fiatalok hamar megoldják a problémát.

A nyolcadik napon már nem lehet egyben tartani a csapatot. Az otthon közelsége mindenkit húz. Az erősek sietnek, mert ők egyvégtében Pécsig akarnak hajtani. A fáradtabbak, mint magam is, megelégszenek azazal, ha elérnek Murakeresztúrig, hogy onnan vonattal jussanak haza. Utoljára még várt ránk egy kaland Horvátországban. Hogy, hogysen, a letenyei határállomás előtt talán két km-rel felkeveredtünk az autópályára. Szerencsére a rendőröknek éppen másfelé volt dolguk, autó is kevés járt, a szervízszávon békésen kitékertünk Horvátországból. A határállomáson a magyar rendőr csípőre tett kézzel várt. Megkaptuk a beosztásunkat! De utána részletesen elmagyarázta, hogy hol kellett volna jönnünk, s hogyan jutunk tovább Letenyére sima úton.

A letenyei vendéglőben jólesett asztalnál ülve, tányérból egy jó, magyaros ebédet enni. Ebéd után az a néhány kilométer Murakeresztúrig szinte egészségügyi sétának tűnt.

DR. NOVOTNYI IVÁN

